

Λάθος διάγνωση και λάθος θεραπεία

Του ΑΝΔΡΕΑ ΞΑΝΘΟΥ (*)

Πριν λίγες μέρες ο «Υπατος Αρμοστής» της χώρας κ.Ντομινίκ Στρός Κάν μας είπε ωμά : “ μην τα βάζετε με το γιατρό, θέλει να σας βοηθήσει ακόμα και αν το φάρμακο που σας δίνει δεν σας αρέσει”.

Το ίδιο περίπου μας λέει και η κυβέρνηση : “ δεν φταίμε εμείς που παίρνουμε σκληρά μέτρα , δεν φταίμε που «πριονίζουμε» μισθούς και συντάξεις, που «βάζουμε στο γύψο» κατακτήσεις δεκαετιών , συλλογικές συμβάσεις , συνταγματικές ρυθμίσεις , εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα . Το επιβάλλει η σωτηρία της χώρας” .

Είμαστε «άρρωστοι» λοιπόν !

Προφανώς , αφού μας έβαλαν θέλοντας και μη στην «εντατική» του ΔΝΤ.

Το μεγάλο πρόβλημα είναι ότι η διάγνωση της «νόσου» είναι λάθος και άρα είναι τελείως λάθος και η «θεραπεία».

Είναι λάθος η διάγνωση των εγχώριων και ξένων «ειδικών» ότι για την κακή κατάσταση της οικονομίας μας , για τα ελλείμματα και το χρέος φταίνε οι μισθοί και οι συντάξεις , το υπερτροφικό Δημόσιο , το σπάταλο Κράτος , οι βολεμένοι και αντιπαραγωγικοί δημόσιοι υπάλληλοι , η γενικευμένη διαφθορά . Είναι γνωστό και επιβεβαιωμένο ακόμα και από τις εκθέσεις της Κομισιόν ότι είμαστε τελευταίοι στην Ευρώπη στις κοινωνικές δαπάνες, στις δημόσιες δαπάνες υγείας και παιδείας , στη έρευνα , στις εργασιακές εγγυήσεις . Τα προβλήματα της αποδιοργάνωσης , της συναλλαγής και της ρεμούλας σε όλο το Δημόσιο Τομέα είναι υπαρκτά , είναι παράγωγα της πελατειακής λειτουργίας του Κράτους που καλλιέργησαν χρόνια τώρα οι κυβερνήσεις του δικομματισμού , αλλά δεν εξηγούν την κρίση του χρέους. Και η Ιρλανδία που ήταν χώρα-πρότυπο του νεοφιλελευθερισμού, με τη χαμηλότερη φορολογία των επιχειρήσεων, χωρίς εκτεταμένο και διεφθαρμένο Δημόσιο , με αξιόπιστα στατιστικά στοιχεία και με έγκαιρη εφαρμογή μέτρων λιτότητας , πως χρεωκόπησε και αυτή ;

Άρα κάποιο πρόβλημα υπάρχει με το ίδιο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα , με το ίδιο το μοντέλο της ελεύθερου ανταγωνισμού , της κυριαρχίας των χρηματαγορών και του κέρδους και όχι με την ελληνική του εκδοχή. Δεν είναι «εθνική» η κρίση αλλά δομική , συστημική, καπιταλιστική . Γι' αυτό και το χρέος είναι το σύμπτωμα και όχι η ίδια η νόσος , όπως προσπαθούν να μας πείσουν. Στη χώρας μας, **τα ελλείμματα και τα χρέη οφείλονται κυρίως στη διαχρονική φορολογική ασυλία του πλούτου** , στη νόμιμη φοροαπαλλαγή - και όχι απλώς στη φοροδιαφυγή – των εφοπλιστών , των τραπεζιτών , των «εθνικών εργολάβων» , των διαπλεκομένων ΜΜΕ , των μεγάλων επιχειρήσεων , αλλά και ενός εκτεταμένου φάσματος μεσαίων επιχειρηματιών και αυτοαπασχολουμένων.

Πως λοιπόν να είναι σωστή και αποτελεσματική η «θεραπεία» όταν βασίζεται σε λάθος διάγνωση ; Πώς μπορούμε να περιμένουμε βελτίωση του «ασθενή» όταν του χορηγούμε λάθος φάρμακο , όταν δηλαδή κόβουμε μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές παροχές , εργασιακά δικαιώματα την ίδια ώρα που μειώνουμε ακόμα περισσότερο τη φορολογία του πλούτου, που «κλείνουμε το μάτι» στους επιχειρηματίες να περικόψουν τους μισθούς και στον ιδιωτικό τομέα , να αγνοούν τις συλλογικές συμβάσεις , να προχωρούν σε μαζικές απολύσεις ; Από τα

14,3 δισ.ευρώ που αναμένεται να έχει έσοδα το Κράτος στον προϋπολογισμό του 2011 μόνο το 1 δισ.ευρώ θα καταβάλλουν τα υψηλά εισοδήματα και όλα τα υπόλοιπα οι «συνήθεις ύποπτοι».

Είναι δυνατόν να περιμένουμε τίποτα καλό για την κοινωνία και τις ανάγκες των ανθρώπων , από αυτή την πολιτική ; Ούτε καν για την οικονομία(σε επίπεδο δεικτών) μπορούμε να περιμένουμε την παραμικρή θετική εξέλιξη. Παλιότερα λέγαμε ότι όταν ευημερούν οι αριθμοί συνήθως δυστυχούν οι άνθρωποι. Σήμερα και οι άνθρωποι δυστυχούν και μάλιστα με ανεξέλεγκτα αυξανόμενο ρυθμό , αλλά και οι αριθμοί είναι προβληματικοί : το χρέος αντί να μειώνεται θα αυξηθεί το 2011 στο 150% του ΑΕΠ , η ανεργία θα ξεπεράσει το 15% , ο πληθωρισμός είναι στο 5% και η ακρίβεια καλπάζει , η ύφεση πλήττει δραματικά ορισμένους κλάδους(κατασκευές, εμπόριο , τουρισμός) και η απόλυτη φτώχεια και η ανέχεια δεν είναι πια περιθωριακό φαινόμενο αλλά τραγική καθημερινότητα για πάνω από το 20% της κοινωνίας(βλ. ετήσια έρευνα εισοδήματος και συνθηκών διαβίωσης των νοικοκυριών της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής).

Αφού λοιπόν είναι λάθος και η «διάγνωση» και η «θεραπεία» , τι κάνουμε για να αντιστρέψουμε τη σημερινή καταστροφική πορεία ; Τι κάνουμε για να σταματήσουμε τον κατήφορο της ανεργίας, της φτώχειας , της κοινωνικής κατάρρευσης και της βαρβαρότητας ;

- Κατ' αρχήν αλλάζουμε «γιατρό» . Αμφισβητούμε το ρόλο του (ΕΕ, ΔΝΤ) , τις υποδείξεις και τις συνταγές του. Αμφισβητούμε και αν μπορούμε αλλάζουμε και αυτούς που τον κάλεσαν (κυβέρνηση) και συναινούν/συμπράττουν στην θεραπευτική του αγωγή .
- Στη συνέχεια ξεπερνούμε τη συλλογική μας κατάθλιψη , την ηττοπάθεια και τη μοιρολατρεία με το μόνο «δραστικό φάρμακο» : τη συλλογικότητα , την πολιτική δράση, την κοινωνική αλληλεγγύη. Δηλαδή διεκδικούμε ενωτικά αυτά που δικαιούμαστε , αντιστεκόμαστε στην κοινωνική κατεδάφιση όλοι μαζί , χωρίς περιχαρικές και στείρες αντιπαραθέσεις και παράλληλα οργανώνουμε έμπρακτα την υποστήριξη μας στους κοινωνικά αδύναμους (εθελοντικά ιατρεία για ανασφάλιστους, προσφορά φαγητού και ειδών πρώτης ανάγκης , εθελοντικά «φροντιστήρια» για τα παιδιά όσων δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα και τόσα άλλα που ήδη αρχίζουν να υλοποιούνται και στον τόπο μας).

Αυτοί πάνε να μας πείσουν ότι η οικονομική κρίση είναι μια φυσική καταστροφή που πρέπει να μας ενώσει όλους γιατί ίσως όλοι μαζί την προκαλέσαμε , μια αρρώστεια για την οποία υπάρχει μια και μόνο θεραπεία . Μόνο που οι πάντες ξέρουν ότι δεν υπάρχει ουδέτερη οικονομία αλλά **πολιτική οικονομία** , πράγμα που σημαίνει ότι οι οικονομικές επιλογές επηρεάζονται από την πολιτική , ότι υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις , ότι μπορούν να τροποποιηθούν ή και να αλλάξουν ριζικά οι οικονομικές αποφάσεις αν οι πολιτικοί συσχετισμοί είναι διαφορετικοί , αν δηλαδή οι δυνάμεις της εργασίας αποκτήσουν αυτοπεποίθηση , βγουν στο προσκήνιο και πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους.

Ας κάνουμε αυτά τα 2 βήματα ως εργαζόμενοι, ως συνδικάτα , ως ενεργοί πολίτες , ως κοινωνία και τότε τα (ξανα)λέμε !

***Ο ΞΑΝΘΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ είναι μέλος του ΓΣ της ΟΕΝΓΕ**